THE NEW HOUSE

BLADEFREGA

NGÔI NHÀ MỚI

THE FAMILY · 10

Vừa cưới xong, họ quyết định sống ở Cosenza.

Đó là nơi cha tôi chính thức làm việc, và Gillette gửi toàn bộ thư từ cùng tài liệu của công ty về đó.

Mẹ tôi đang mang thai đứa con đầu lòng.

Hồi thập niên 1960 chẳng ai biết trước giới tính của em bé.

Những xét nghiệm hồi ấy đều xâm lấn, rủi ro, và chẳng ai muốn đánh cược với một đứa trẻ còn chưa chào đời.

Ha ha ha.

Giáng sinh năm 1963 đến.

Gillette chấp thuận cho cha tôi chuyển về Reggio Calabria.

Mẹ tôi vui mừng.

Con của bà sẽ chào đời ở nơi bà thuộc nhất.

Thành phố của bà.

Có một câu đùa cứ lan khắp các hành lang trong nhà:

“Thật là thảm họa nếu người ta nhìn vào chứng minh thư của con tôi mà phát hiện nó sinh ở Cosenza. Họ hàng tôi sẽ nghĩ gì?”

Ha ha ha.

Họ tìm được một căn hộ chỉ cách nhà ông bà ngoại tôi hai trăm mét.

Lẽ đương nhiên ai cũng cho rằng mẹ tôi, mới mười bảy tuổi, sẽ có gia đình hỗ trợ ở gần.

Có lẽ sẽ có người giúp trông em bé khi cần.

Nhưng cuộc đời quyết định chơi một ván khác.

Quan hệ giữa hai mẹ con vốn đã sứt mẻ.

Cha của bà tin rằng chuyện dạy dỗ có thể giải quyết bằng đòn roi.

Chưa bao giờ hiệu quả.

Không một lần nào.

Kể cả khi về sau mẹ tôi thử áp dụng cùng phương pháp ấy lên chính các con mình, kết quả vẫn y hệt.

Thất bại.

Trẻ.

Xinh đẹp.

Nổi bật.

Và là một con quỷ chính hiệu.

Bà có thể nghĩ ra một trăm ý tưởng trước bữa sáng và thực hiện thêm một trăm cái nữa trước bữa tối.

Nhưng bà là mẹ tôi.

Teresa, chị gái tôi, ra đời tháng 1 năm 1964.

Một bé gái.

Chẳng họ hàng nào vội đến thăm.

Phần lớn đến vài tuần sau.

Cứ như thể vừa có một đám tang.

Đó là văn hóa của một thành phố miền nam nước Ý, nơi người ta tin rằng nguồn lực thật sự của xã hội là đàn ông.

Giống đực.

Cũng xã hội ấy sẽ cần thêm sáu mươi năm nữa mới phát hiện ra rằng thực tế vận hành khác hẳn.

Có lẽ văn chương của tôi đã khơi ra chủ đề này.

Hiểu được nó lại là chuyện khác.

Thế rồi, mười ba tháng sau, tôi đến.

Tháng 2 năm 1965.

Và bỗng nhiên Ba Vua xuất hiện từ Cosenza và mọi làng mạc xung quanh.

Một cuộc ăn mừng.

Người con trai nối dõi đã đến.

Dòng dõi sẽ được tiếp nối.

Cha tôi là một người đàn ông sung sức.

Trong tám năm sau đó, thêm mười đứa con nữa cũng dễ dàng xuất hiện.

Thay vào đó là những lần phá thai, hết lần này đến lần khác.

Cha tôi không ưa bao cao su vì ông bảo chúng làm ông mất thăng bằng.

Mẹ tôi thích một phương pháp khác.

Bà dùng thẻ tín dụng.

Bác sĩ giải quyết vấn đề.

Một buổi chiều mẹ tôi đi tiệm làm tóc.

Như vẫn luôn xảy ra ở những chốn ấy, người ta trao đổi chuyện riêng.

Có người nhắc rằng con trai bà chủ nhà sắp cưới vợ và họ đang tìm người thuê khác thay chúng tôi.

Mẹ tôi rất giỏi toán.

Bà về nhà, gọi cha tôi, và đưa ra một phương trình đơn giản.

“Trong vòng bảy ngày, mua một căn nhà mới. Chúng ta đi.”

Cha tôi chỉ kiếm được 750.000 lia mỗi tháng.

Nhưng mẹ tôi có một cửa hàng đồ khâu vá và quần áo.

Một cú điện thoại cho ông nội tôi và tiền bỗng nhiên xuất hiện.

Người môi giới nhà đất dẫn cha tôi đi xem một căn hộ thô, chưa hoàn thiện.

Chủ nhà muốn bảy triệu lia.

Tài khoản của cha tôi có đúng bảy triệu lia.

Không hơn một lia.

Không kém một lia.

Ông mua.

Căn hộ có tường bên trong.

Ngoài ra chẳng có gì.

Không có kết cấu hoàn chỉnh.

Không có tiện nghi tử tế.

Mẹ tôi muốn giết ông.

“Không cửa ra vào, không cửa sổ, không phòng tắm thì chúng ta ngủ ở cái chỗ quái quỷ nào?”

Cha tôi bật cười.

“Anh là Frega.”

“Đến tháng 5 năm 1973 chúng ta sẽ sống trong nhà mới.”

Tháng 3 năm 1973 thêm hai đứa nhà Frega ra đời.

Một cặp song sinh.

Nhiều năm sau cha tôi hay nói:

“Nhưng cha rút ra kịp lúc rồi mà. Làm quái nào chúng chui vào được?”

Và tôi luôn trả lời cùng một câu trong khi ai nấy đều cười.

“Vấn đề chẳng bao giờ là vào, cha ạ. Phần đó dễ.”

“Vấn đề là ra kịp lúc.”

“Có lẽ cha bị lệch nhịp.”

“Chiếc đồng hồ Bulova của cha chạy chậm vài giây.”

Ha ha ha.

Ông chưa bao giờ vay ngân hàng.

Không thế chấp.

Không khoản vay nào.

Bạn bè và những người quen biết ông cho ông chịu nợ.

Và ông chưa bao giờ thất hứa.

Ngày 30 tháng 5 năm 1973 chúng tôi dọn vào.

Phần lớn việc chuyển nhà chỉ có cha tôi và tôi lo liệu.

Sau hai ngày khuân đồ đạc, tôi, khi ấy tám tuổi, một mình kéo một chiếc máy giặt lên ba tầng lầu và vào tận căn hộ.

Cuối cùng chúng tôi cũng ở trong nhà của chính mình.

Sẽ chẳng ai đuổi chúng tôi đi được nữa.

Ít nhất là trên lý thuyết.

Nhiều năm sau cha mẹ tôi qua đời và một trong hai em trai tôi đã tìm cách chiếm lấy tất cả.

Nhưng đó là một câu chuyện khác.

Tạm biệt cha.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️